

D'OEDE WATERTORRE

Zoals hij er nog staat ...

De pomp van het Westerkwartier,
zoals ze er nog staat...

Een nakommertje over de Noorse stallingen.

Ons geacht lid mevrouw VANDERMEULEN-
DEMEESTER. Steide ons deze enige opname
ter beschikking, genomen in het jaar 1941.

De toegang tot de vroegere bron in het
Leopoldpark.

.../...

In bijzonder droge zomers of winters als het regen- en andere putten droog stonden gingen de mensen zich met emmers op een paar welbekende punten bevoorraden. Voor stad was dat aan de bron in het Leopoldpark. De plaats is nog steeds aangegeven door het rotscomplex, midden in het park, waar nu achter een groene deur de beplantingsdienst haar materiaal pleegt te bergen. Het was ook deze bron die de voor enkele jaren afgebroken TRINKHAL van heerlijk, fris bronwater voorzag. Er was ook een pomp op de "CIERK" de oude, ronde vismijn aan de kaai, maar die werd minder gebruikt vanwege de visafval die er altijd op of om hing. Nog liever dan zo'n vuile drentel in het water te krijgen, liepen de kinderen, want het waren meestal de kinderen die water haalden, een paar honderd meter verder.

De mensen die voorbij Petit Paris woonden bevoorraden zich aan de pomp van de TRAMDEPOT op de Nieuwpoortse steenweg. Deze pomp bestaat nog doch werkt niet meer - onlangs gecontroleerd-.

Voor wie te ver van deze punten woonde was er dan ook nog de mogelijkheid water te halen in de scholen, waar men meestal over zeer grote regenwaterputten beschikte, of anders waar het te krijgen was. Zoals reeds gezegd was het water halen een werk voor de grotere kinderen uit het huisgezin. Dat gebeurde met 2 emmers tegelijk. Een juk werd te Oostende weinig of niet gebruikt, wel een hoepel waarmee de emmers op afstand van het lichaam werd gehouden. Ook werd op de wateroppervlakte in de emmers een rond houten plankje gelegd, dit om het storten van het kostbaar nat te voorkomen, en ook wel om er het ronddwarrelend stof er uit te houden.

Voor de schepen bestond er een afzonderlijk bevoorradingspunt namelijk het WATERHUIS. Dit gebouw bestaat nog. Het heeft ook nu nog een bevoorradingsfunctie maar dan als café, onder dezelfde naam, waar vroege of late trein- en tramreizigers even binnenwippen voor een filter of een pintje.

Typisch was wel dat het Waterhuis oorspronkelijk volledig afgescheiden stond van de omliggende huizen door een smalle strook grond die, aan BRUGGEN en WEGEN toebehoorde. Midderwijl werd de strook grond op het St-Peter- en Paulusplein in de groter geworden gelagzaal verbouwd, terwijl de strook tegenover het Zeestation een afsluiting met deur kreeg. Beide stroken zijn echter op een bepaalde hoogte van het gebouw nog goed te herkennen.

En toen werd het BOQ water doorgetrokken naar de stad. In dat gezegend jaar 1923 bouwde men de nu af te breken Watertoren, men voorzag de fontein en op de hoeken van de straten van een geldslot en Oostende werd een moderne stad met drinkwatervoorziening.

Opgetekend in de Slachtmaand van het jaar 1975.

J.B. DREESSEN.